

מדינת ישראל
ועדת ערר לענייני קורונה וחרבות ברזל – מסלול ארצי

ערר 1726-23
ערר קורונה

לפני כבוד חברי הוועדה:
ערן עסיס, עו"ד - יו"ר
צבי פרלמוטר, רו"ח - חבר

העוררת: הרטק טכנולוגיות בע"מ מס' 513662635
באמצעות עו"ד טל פלמבאום

נ ג ד

המשיבה: **רשות המסים**
באמצעות היחידה לטיפול במענק השתתפות בהוצאות קבועות
רחוב בן גוריון 38 רמת גן
מייל: corona.ararim@taxes.gov.il

החלטה

1. העוררת היא חברת המפתחת מערכות שליטה ובקרה צבאיות ומערכות אימון וסימולציה.
2. בהתאם לחוק התכנית לסיוע כלכלי (נגיף הקורונה החדש) (הוראת שעה), התש"ף-2020 (להלן – **החוק**), העוררת הגישה שתי בקשות למענקים: בגין תקופת הזכאות יולי-אוגוסט 2020 ובגין תקופת הזכאות ינואר-פברואר 2021. ענייננו בבקשת המענק לתקופת הזכאות האחרונה, אולם מפאת חשיבות הדברים נעמוד על השתלשלות העניינים בכל אחת מתקופות הזכאות בנפרד:

(א) **תקופת הזכאות יולי-אוגוסט 2020:**

- 1) ביום 15.10.2020 הוגשה בקשה למענק
- 2) ביום 23.12.2020 ניתנה החלטה הדוחה את הבקשה.
- 3) ביום 11.5.2021 הגישה העוררת השגה על ההחלטה.
- 4) ביום 22.8.2022 ניתנה החלטה בהשגה.
- 5) ביום 13.10.2022 הגישה העוררת ערר כנגד ההחלטה בהשגה (ערר 2693-22; להלן – **הערר הקודם**).

לאזור האישי באתר המקוון של בית הדין: <https://menora.justice.gov.il>

אתר לפניות הקשורות לתקופת חרבות ברזל: <https://ecourts.justice.gov.il>

לאתר המידע של בית הדין: <https://go.gov.il/appeal-service>

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

6) ביום 25.1.2023 התקיים דיון בערר, ובמסגרתו הוחלט על פשרה מוסכמת.

(ב) תקופת הזכאות ינואר-פברואר 2021:

- 1) ביום 26.4.2021 הוגשה בקשה למענק.
- 2) ביום 5.8.2021 ניתנה החלטה הדוחה את הבקשה – בשל מגמת ירידה בהכנסות שהחלה לפני מגפת הקורונה ותחשיב חלופי שבוצע בהתאם.
- 3) ביום 31.1.2023 (קרי, ימים ספורים לאחר הדיון בערר הקודם) פנתה העוררת אל המשיבה באמצעות דואר אלקטרוני, בכתובת hasaga.corona@taxes.gov.il, והגישה בקשה להארכת מועד להגשת השגה.
- 4) פניה זו לא נענתה על ידי המשיבה – שכן כפי שהובהר מאוחר יותר מדובר בכתובת דואר אלקטרוני שהייתה פעילה בעבר, אך לא הייתה פעילה באותה העת. בהתאם, גם הודעת תזכורת ששלחה העוררת ביום 28.5.2023 לא נענתה.
- 5) ביום 14.8.2023 הגישה העוררת השגה – הפעם במתכונת הנכונה, כהשגה מקוונת דרך האזור האישי באתר רשות המסים. במכתב שבו נערכו נימוקי ההשגה צוין התאריך 2.5.2021 (בשלב מאוחר יותר הסבירה העוררת שמדובר בטעות סופר, שנבעה מכך שהמכתב התבסס על ההשגה שהוגשה בגין תקופת הזכאות הקודמת).
- 6) ביום 20.8.2023 ניתנה החלטה הדוחה את ההשגה על הסף, בשל האיחור בהגשת ההשגה. המשיבה ציינה בהחלטתה מספר מקרים שבהם החלטות נשלחו לב"כ העוררת דאז, עוד במועד מוקדם יותר למועד שבו נשלחה ההחלטה שבנדון, ובהם הוגשה על ידי אותו מייצג השגה מקוונת – כך שהטענה בדבר הגשת ההשגה לדואר האלקטרוני אינה סבירה. בנוסף, הביעה המשיבה תמיהה לגבי התאריך שצוין על גבי ההשגה, שהינו כביכול מוקדם לתאריך ההחלטה שעליה הוגשה ההשגה.

3. הערר שבנדון מתייחס כאמור להחלטה לדחות את ההשגה על הסף.

טענות העוררת

4. בכתב הערר, טענה העוררת כי בעת הגשת הערר הקודם היא טענה בהבנת התהליך – הערר הקודם הוגש בהתייחס לתקופת הזכאות יולי-אוגוסט 2020, אך בגוף הערר העוררת

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

- רשמה את שתי תקופות הזכאות. העוררת ציינה כי עניין זה ידוע למשיבה, שכן היא עצמה התייחסה בכתב התשובה גם לתקופת הזכאות ינואר-פברואר 2021.
5. העוררת הסבירה כי במהלך הדיון בערר הקודם הסבירה הוועדה לעוררת את טעותה והציעה לה להגיש השגה או בקשה להארכת מועד להגשת השגה. העוררת הדגישה כי הדיון הקודם הסתיים ללא מחלוקת בנוגע לזכאותה למענק, וטענה כי הדחייה על הסף נשענת על טענות טכניות בלבד.
6. לצד זאת, העלתה העוררת בערר טענות נוספות. נוכח השתלשלות העניינים ומסקנתנו בערר, לא ראינו צורך להידרש אליהן.
7. בהמשך, התבקשה המשיבה למסור כתב תשובה (שהגשתו התעכבה עקב פרוץ מלחמת חרבות ברזל). לאחר הגשת כתב התשובה, במסגרת החלטת יו"ר הוועדה מיום 13.2.2024, הובהרו לעוררת הקשיים בערר, שעליהם נעמוד גם להלן, והוצע לעוררת לשקול למשוך את הערר. בין היתר, התבקשה העוררת להסביר מדוע לא הוגשה ההשגה בשנת 2021, עובר למועד מתן ההחלטה, והובהר כי גם אם הייתה טעות בהגשת הערר בשנת 2022, אין בכך הסבר למחדל שארע קודם לכן. בנוסף, נקבע כי על העוררת להגיש תצהיר ובו יובהרו הנסיבות שבגינן הוגש למשיבה ביום 14.8.2023 מסמך השגה עם תאריך 2.5.2021, תאריך שקודם לתאריך שבו ניתנה ההחלטה.
8. בתגובה מטעם העוררת, הוסבר הפער בין תאריך מסמך ההשגה לבין מועד הגשתו – העוררת הסבירה כי המסמך נערך על ידי מייצגה הקודם על בסיס מסמך ההשגה שהוגש בגין תקופת הזכאות יולי-אוגוסט 2020; המסמך המקורי מתוארך ליום 11.5.2021 אך נערך במקור ביום 2.5.2021, וככל הנראה בטעות לא שונה התאריך.
9. לגופו של עניין, הסבירה העוררת כי שגתה בתום לב וסברה בטעות שההחלטה בהשגה בנוגע לתקופת הזכאות יולי-אוגוסט 2020 כוללת גם את תקופת הזכאות ינואר-פברואר 2021, בשים לב לכך שהן עוסקות בשאלות דומות. העוררת הגישה אפוא את הערר הקודם, ולטענתה היא טעתה לחשוב כי בכך היא מגישה ערר גם על החלטת המשיבה בתקופת הזכאות ינואר-פברואר 2021.
10. העוררת טענה כי פנתה בבקשה להארכת מועד באופן מיידי – בתוך 6 ימים מאז שנודע לה על כך בדיון, ולא לאחר 449 ימים כפי שטענה המשיבה. העוררת הדגישה כי המשיבה שמעה בדיון על כוונת העוררת להגיש בקשה להארכת מועד להגשת השגה, ואין להתייחס להשגה כאילו הוגשה רק ביום 14.8.2023 (במועד שבו נקלטה ונרשמה במערכת המקוונת).
11. העוררת הפנתה לבר"מ 7502/22 רשות המסים נ' בוריס פודולסקי (ניתן ביום 13.1.2022) וביקשה להשוות בין הדין החל על המשיבה במקרה של איחור, לבין הדין החל עליה.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

לטענת העוררת, יש לדרוש מן המשיבה לקיים את עמדותיה שלה, ולהציג עקביות בנושא האיחורים.

דיון והכרעה

12. שבנו ובחנו את טענות העוררת, ואין בידינו אלא לדחות את הערר. ההחלטה של המשיבה לדחות את ההשגה על הסף מפאת האיחור בהגשתה הייתה מוצדקת ולא נפל בה פגם המצדיק את התערבותנו.

13. הכללים הרלוונטיים לגבי הליך ההשגה קבועים בסעיף 20(א)(1) לחוק ובו נקבע כך:

"הרואה את עצמו נפגע מהחלטת המנהל בנוגע למענק הניתן לפי פרק זה, לרבות בנוגע להטלת קנס בשל הגשת תביעה ביתר, רשאי להגיש השגה לעובד רשות המסים בישראל שהמנהל הסמיכו לשם כך, בתוך 45 ימים מיום קבלת ההחלטה; החלטה בהשגה תהיה מנומקת ותינתן בכתב בתוך 120 ימים;"

14. מסגרת הזמנים להגשת ההשגה היא קשיחה, ועל פניו, החוק אינו מורה על אפשרות לדון בהשגות שהוגשו באיחור. יחד עם זאת, כבר הובהר בפסיקות קודמות של ועדת הערר כי במקרים חריגים למשיבה סמכות טבועה לדון בהשגות שהוגשו באיחור, עליה ניתן ללמוד בהיקש מסמכות ועדת הערר לדון בעררים שהוגשו באיחור (ערר 1613-22 א.ד.א 23 שירותי שיווק בע"מ נ' רשות המסים, ניתן ביום 2.8.2022, פסקאות 51-52 להחלטה; ערר 2870-22 א.ס שחאדה לבניה בע"מ נ' רשות המסים, ניתן ביום 18.4.2023, פסקאות 42-47 להחלטה; וראו ערר 1458-22 לנבו שיווק ואחזקות בע"מ נ' רשות המסים, ניתן ביום 13.8.2023; להלן – עניין לנבו).

15. הפסיקה הבהירה לא אחת כי "נסיבות חיצוניות", שאינן בשליטת המבקש, עשויות להיחשב טעם מיוחד המצדיק את הארכת המועד, בניגוד למצבים שבהם האיחור נובע בנסיבות שקשורות למבקש עצמו או לבא כוחו (ראו למשל רע"א 1000/17 פלוני נ' פלוני, ניתן ביום 12.9.2017). בעניין מדהנה נקבע כי כשמדובר בהליך ערעורי על חקיקה סוציאלית, במסגרת האיזון שבין האינטרסים הנוגעים לעניין, ניתן להקל במידת מה בדרישה ל"טעם מיוחד".

16. יחד עם זאת, תנאי בסיסי להארכת המועד הוא כי המבקש לכל הפחות יסביר מהם הטעמים שבגינם הוגש ההליך באיחור, ובמקרה שבו נימוקי האיחור לא הוסברו, או נותרו סתומים – ניתן לדחות את הבקשה (ראו 1778/07 יעל עופר נ' רבקה דיין, ניתן ביום 27.2.2007, פסקה ד(3) לפסק הדין; וראו ערר 1470-23 מרכז מלון תור ת"א נ' רשות המסים, ניתן ביום 27.6.2023).

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

17. בענייננו, העוררת לא מסרה כל הסבר, במענה לשאלה, מדוע לא הוגשה ההשגה במועד, אף שניתנה לה הזדמנות נוספת לעשות כן והיא נשאלה על כך במפורש. ההסברים שהציגה העוררת מתייחסים למועדים אחרים ולטעויות אחרות שאירעו בהתנהלותה – אולם בכל ההסברים הללו אין התייחסות למחדל שאירע עובר לקבלת ההחלטה בתקופת הזכאות הנדונה, ביום 5.8.2021. למען הסדר הטוב, נתייחס להלן ל"מצעד הטעויות" שעלו בערר:

הטעות העיקרית – בלבול תקופות הזכאות במסגרת הערר הקודם

18. העוררת הסבירה כי סברה בטעות שהערר הקודם, שהוגש לאחר החלטת המשיבה בשלב ההשגה בנוגע לתקופת הזכאות יולי-אוגוסט 2020, מתייחס גם לתקופת הזכאות ינואר-פברואר 2021. העוררת מן הסתם ערה לכך שהוגשו בקשות לתקופות זכאות שונות, ולכותרות המסמך המתייחסות לתקופת זכאות ספציפית, כך שטענה זו היא מוקשית מצד עצמה. אולם גם אם נניח לטובתה של העוררת שחל אצלה ליקוי מאורות, ושבמועד קבלת ההחלטה בהשגה – 22.8.2022 – היא סברה בטעות ששתי תקופות הזכאות מגולמות במסמך זה, אין בכך בכדי להסביר מדוע לא הגישה השגה על ההחלטה הקודמת – השגה שאותה היה עליה להגיש עד ליום 19.9.2021, כמעט שנה קודם לכן.

19. חשוב להבהיר את סדר הדברים. החלטה ראשונה מצד המשיבה התקבלה בחודש דצמבר 2020, העוררת הגישה השגה מספר חודשים לאחר מכן (באיחור ניכר), ולאחר מכן בחודש אוגוסט 2021 התקבלה החלטה נוספת – היא ההחלטה הנדונה שעליה היה על העוררת להגיש השגה. גם אם נניח שהעוררת סברה בטעות שאין הבחנה בין תקופות הזכאות, היה עליה לנקוט בפעולה מיידית עם קבלת ההחלטה הנוספת הדוחה את בקשת המענק. בין אם הייתה העוררת תחת השפעת אותה טעות ובין אם לאו – בכל מקרה היה עליה לנקוט בהליך כלשהו כדי למצות את טענותיה הענייניות, כנגד ההחלטה מיום 5.8.2021. המחדל בתקופה זו מדבר בעד עצמו.

20. אכן, מעיון בכתב הערר שהוגש במסגרת הערר הקודם, ניכר כי העוררת סבורה שבאפשרותה להעלות טענות גם בנוגע לתקופת הזכאות ינואר-פברואר 2021. העוררת אכן נתפסה לטעות בשלב זה, אולם קשה לומר שמדובר בטעות בתום לב – העוררת ידעה והייתה צריכה לדעת שהיא החסירה שלב – לאחר ההחלטה מיום 5.8.2021 היא לא הגישה כל השגה או ערר, ונקטה בהליך ערר רק במענה להחלטה מיום 22.8.2022. ייתכן שהעוררת ניסתה לחפות על כך באמצעות גיבוב תקופת הזכאות הנוכחית לערר הקודם. כך או כך, גם אם היה מדובר בטעות בתום לב, אין בה כדי לחפות על המחדל של העוררת, שלא נקטה כל הליך לאחר ההחלטה מיום 5.8.2021.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

טעויות נוספות של העוררת

21. גם לאחר מכן, התנהלות העוררת הייתה נגועה בטעויות רבות. בשלב ראשון, העוררת הגישה את בקשת הארכת המועד לכתובת דואר אלקטרוני לא פעילה. המשיבה הציגה דוגמאות אחדות לכך שהמשרד שייצג את העוררת באותה העת ידע לפנות למשיבה להגשת השגות באמצעות המערכת המקוונת, בהשגות שהוגשו עבור עוסקים אחרים. העוררת לא ראתה לנכון להסביר בכתב ערר או בתגובה שהגישה כיצד אירעה הטעות, במשרד מייצג שפנה למשיבה מספר פעמים באמצעות המערכת המקוונת.

22. בהמשך, טעתה העוררת בכך שהגישה מסמך עם תאריך לא נכון. כפי שהודגש בהחלטת יו"ר הוועדה מיום 13.2.2024, מדובר על מסמך שהוגש באיחור, בד בבד עם בקשה להארכת מועד, בנסיבות שבהן יש חשיבות ברורה לתאריך הפנייה. גם אם מדובר בטעות, הרי שמדובר בטעות גסה. בדחילו ורחימו ובהירות הייתה העוררת צריכה לבדוק את עצמה, שעה שהיא מגישה השגה באיחור, ומבקשת לדון בו בכל זאת. התאריך שצוין הוא אכן תמוה, שכן הוא קודם לתאריך ההחלטה שעליה הוגשה ההשגה, ולא סביר שהשינוי נעשה בכוונה. עם זאת, הרושם הוא שהטעות בתאריך הייתה "נוחה" לעוררת, במובן זה שהיא קירבה את תאריך המסמך לתאריך ההגשה המקורי. תמוהה גם העובדה שהעוררת לא התייחסה לכך בנימוקי הערר ומסרה הסבר רק לאחר שנדרשה במפורש לעשות כן.

23. התנהלות העוררת בנוגע לתקופת הזכאות הנדונה רצופה בטעויות, בכל אחד מהשלבים – אולם אף אחת מהן אינה מסבירה את מה שאירע עובר למתן החלטה ביום 5.8.2021. לכל היותר, מעידות טעויות אלו על התנהלות תמוהה. בהקשר זה, אין לעוררת להלין אלא על עצמה.

הערות וסיכום

24. טענתה העיקרית של העוררת היא מופרכת מיסודה: הניסיון של העוררת לתלות את האיחור בהשגה, בשנת 2021, בטעות שאירעה בעת הגשת הערר, בשנת 2022, אינו מתיישב עם ההיגיון. טעויותיה של העוררת רק מעידות על כך שהבעיה בהתנהלותה רובצת לפתחה.

25. בשים לב להשתלשלות העניינים, טענות העוררת לגבי זכאותה לגופו של עניין אינן רלוונטיות. עוסק המבקש לקבל מענק נדרש להגיש בקשה, ולעמוד על זכותו ככל

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

שהבקשה נדחית. לא ניתן לפסוח על הדרישות הפרוצדורליות, ולקיים דיון לגופו של עניין, תוך התעלמות מהמועדים הקבועים בחוק. בשולי הדברים, יוער כי ההחלטה בערר הקודם ניתנה בהסכמת הצדדים על דרך הפשרה, והיא אינה מעידה על תוצאה מחייבת שניתן היה להחיל בנקל על הערר הנוכחי.

26. נעיר כי לא ראינו מקום לייחס משקל של ממש לטענות בנוגע לאיחורים במתן החלטות מצד המשיבה. כמו במקרים אחרים שנדונו לפנינו, גם בעניינה של העוררת חלו עיכובים ואיחורים ביחס ללוחות הזמנים הקבועים בחוק, ואולם התנהלות הצדדים במקרה הנוכחי אינה ברת השוואה לפי כל קנה מידה הגיוני. מעבר לכך שמדובר בפעולות שונות, שיש להן השלכות חוקיות שונות, יש פער גם בין ההסברים שהצדדים מספקים לאיחור. איחורי המשיבה נובעים מהעומס הרב המוטל עליה, כאשר ניתן להניח שהיא עושה כל שביכולתה על מנת לצמצם את האיחור; המחדל של העוררת לעומת זאת לא הוסבר כלל בערר הנוכחי – העוררת שקטה על שמריה, וחרף ההחלטה שהתקבלה אצלה, היא לא נקטה בכל הליך במשך למעלה משנה. אכן, ההגיונות מחייבת את המשיבה לנקוט גמישות במועדים בנסיבות מסוימות, אולם גמישות זו אין משמעה ויתור על הדרישות המופנות לציבור העוסקים, בפרט כשמדובר על איחור גדול (ראו עניין **לנבו**, פסקה 16 ואילך).

27. מכל הטעמים לעיל החלטנו לדחות את הערר. נוכח ההסברים שניתנו בתגובת העוררת, ומשלא התקיים דיון – איננו עושים צו להוצאות.

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 60 יום.
ניתנה היום, כ"ה אדר א' תשפ"ד, 05/03/2024, בהעדר הצדדים.

1726-23

צבי פרלמוטר, רו"ח
נציג ציבור

ערן עסיס, עו"ד
יו"ר הועדה